

- כיסופין שבלב, הוציאם בפה ותחיה
- החכמה תחיה בתוך המיצר
- זמירות שלנו
- הספה'ק' לקוטי תפילות'
- מדוע חמק רבי אלחנן
- התורה הזמנית:
- הארת 'איה' בסח הצדיק
- בשבתך ובלכתך
- יעקב אבינו שבך לא מת
- ויחי יעקב
- סבלנות ורחמנות
- הכנה לשובי"ם
- ברכה על דברים האנלים בסעודה
- עלי מרפא
- שערי הגלילין
- יין הונגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- טעם גן עדן
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

תתחזק ברצונות וכיסופין - ותפרש אותם בפה לפניו יתברך

ב"ה יו"ו ויחי תקצ"ט

..... והנה לכתב לך דברי אמת, איני יודע מהיכן להתחיל.

תהלה לאל, בשבתים שעברו נדברו דבורים נאים ואמתים והתעוררות אמת והתחזקות עצום להתחיל בכל פעם לפרש שיחתו לפני השי"ת, ולהתחזק ברצונות וכסופים טובים תמיד, ולהגיל עצמו לפרטם בפה מלא בכל יום, ובפרט בלילה, בלילות הארפים כמו עכשו, לקום: "אזכרה נגיני בלילה, עם לבבי אשיחה, ויחפש רוחי", ולפרש לעצמו זה הפסוק היטב: איך צריכין לשוח עם עצמו, עם לבבו, ולזכר נגינתו בחינת הטוב, ולחפש רוחו.

אולי אף על פי עדין יש תקנה לפנות למה שזכרו הפסוקים והצדיקים האמתיים, פי כל אדם בכל דרגא שהוא, אפלו אם הוא בדיטא התחתונה, צריך לומר בכל פעם מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי, פי הבחינה חמשתית, אך הכל יהיה לקרב ולא להתרחק יותר חס ושלום, פאטור דברנו בזה פעמים אין מספר. (מכתב רעד)

ועקר ההתקרבות הוא ע"י דרך זה שהמשיך רבנו ז"ל בעולם, שהוא - לנסוף הרבה נסופין טובים ורצונות חזקים להשי"ת בכל יום, ולהתגבר לפרטם בפה לפרש שיחתו לפני יתברך, פאטור הזהיר על זה פעמים אין מספר לכל אדם שבעולם, פי הוא דבר השנה לכל נפש, אשפרי נשיאחו בזה.

והיה ראוי להתחייב הדבור בזה הרבה, אך השערה נחוצה וזמן תפלת השחר הגיע. נתן מברסלב

חק ולא יעבור

יום	יום לחודש	ליקוטי מוהר"ן קטא	ליקוטי הלכות ח"ה	משנה בורה ח"ב	דף יומי	ליקוטי תפילות ח"ב
שבת	יח	מו.	קנב	קעה.	נח	רלא רלב
א	יט	מוז.	קנג	קעה:	נט	רלב רלד
ב	כ	מוז.	קנד	קעט.	ס	רלה רלו
ג	כא	מוז.	קנה	קעט:	סא	רלו רלח
ד	כב	מח.	קנו	ה.	סב	רלט רס
ה	כג	מח.	קנז	ה.	סג	רסא רסב
ו	כד	מט.	קנח	רא.	סד	רמז רמד

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן תניינא סימן י"ב

לדעת לחיות

החיים האמתיים נמצאים במוח, היכן ששוננת הדעת שאיננה יכולה לעולם לגזוע, צריך לדעת לחיות...

ולכן ביקש יעקב אבינו רחמים שיחלה אדם ויחלש קודם מותו כדי שיצווה לביתו, וזה מה שעושה יעקב אבינו. הוא קורא לבניו ומנחיל להם את דעתו, והדעת הם החיים עצמם.

” השעבוד לחומריות עבור הנשמה - הוא לא פחות מאשר גלות, ולשם צריכים להמשיך את החיים.

הנשמה והדעת

הדבר היקר ביותר שיש לאדם בעולם הם החיים בעצמם. 'בעלי חיים' יש רבים, אך אין כל דמיון ביניהם. כדי לחיות צריכים גם לדעת איך לחיות.

יעקב אבינו התייגע כל ימיו לחיות, דהיינו לחבר נשמה וגוף, להכניס נשמה ודעת בכל פעולה ועניין גשמי וחומרי. עכשיו, קודם פטירתו עושה יעקב אבינו שני דברים שקשורים לחיים - הוא מוריש את דעתו הקדושה לבניו אחריו שימשיכו ובכך מפקיד בידיהם את חייו שימשיכו להתקיים בעולם גם לאחר הסתלקותו, ובירושה זו הוא גם מלמד אותם איך לחיות גם בתוך הירידה. בתוך הגשמיות.

מצרים היא סמל לכל המיצרים שעוברים על האדם בעולם, והמיצר הראשון הוא הגוף בעצמו. השעבוד לחומריות עבור הנשמה - הוא לא פחות מאשר גלות, ולשם צריכים להמשיך את החיים. פרשת השבוע מזכירה לנו שאת החיים צריכים לקחת לכל מקום. זה הדעת שירשנו וקיבלנו מהאבות הקדושים ומהצדיקים, והמקום בו אנו נדרשים להשתמש בעיקר בדעת הזו הם הגלויות והמצבים בהם נדמה שאי אפשר לחיות. דווקא שם תתחזק ותחייה.

פרשת השבוע מעמידה אותנו ברגעים שלפני הירידה למצרים, בנקודה בה כבר ניתן לראות בבירור את הירידה, והיא מלאה ברמזים ודיבורים שאמורים להתלוות אלינו כשנרד למצרים ולכל הגלויות הבאות בעקבותיה, וכפרשה החותמת את ספר בראשית אנו מסיימים את קריאתה במילים 'חזק חזק ונתחזק'.

עם חי

התפקיד העיקרי של האדם בעולם הזה הוא לחיות, וכמה שהדבר נשמע פשוט ומתבקש הרי שאין זה פשוט, משום שלא הרבה אנשים יכולים להעיד על עצמם שאכן חיים הם את החיים שראוי לכנותם בשם 'חיים'. אבל התפקיד הזה אינו מסתיים בחיים לבדם, על האדם לדאוג לכך שחייו לא יסתיימו ביום מותו, הוא מוכרח לחיות גם אחרי שימות. ולכן מצווה כל אדם להעמיד בנים ולעשות תלמידים.

עם ישראל הוא עם חי, העסק המרכזי בחייו הם החיים, הוא דואג לחיות ולהביא לעולם חיים, וגם להחיות את החיים ולדאוג שהם ימשיכו לחיות. החיים אינם מסתכמים בנשימות ונשיפות - פעולה זו מאפשרת את החיים אך איננה החיים בעצמם. החיים הם החלק הבלתי גווע שיש בכל אחד מאתנו, והם שוכנים במוח ששם הנשמה שבאה מהעולם הבא ושייכת לשם. כל מה שיכול ועלול למות איננו החיים, אלא הכלי בו שוכנים החיים.

החלק הבלתי גווע שמקורו בעולם הבא זו הדעת, וכפי שמוטל על כל אדם לקנות דעת אמתית, ולהחיות את עצמו, כך מוטל עליו לראות שהחיים הללו ימשיכו להתקיים גם לאחר מותו, באמצעות ילדיו או תלמידיו שיקבלו את דעתו.

הזמירות שלנו'

פעם אחת שבת מוהרנ"ת ז"ל עם פמה מאנשיי אצל בעל בית חשוב ומכבד, בעל מנינים אורחים, וכששרו הזמירות והנגנים בשבת קדש, היה שם גם כן אורח אחד יושב על השלחן ומשמיע קולו בנגינות זמירות אחרות, והפריע לאנשיי ש'לומנו לשיר הזמירות פמהגם, וכן גם באמירת התורה של מוהרנ"ת ושיחתו דברי אלקים חיים מרבנו ז"ל הפריע האורח בכל פעם עם דברים אחרים עד שהגידו הפאה "ער האט צושטעטער דעם טיש", ואמר לו מוהרנ"ת בהקפדה: "בייא אינזער טיש, איז נאר אינזערע נגונים אין אינזערע שיחות [שמויעסן]!" (בשלחן שלנו - רק הנגנים והזמירות והשיחות שלנו), והתריס האורח כנגדו בלעג ובחצפה: "און אז נישט?" (ואם לא?) והשיב לו מוהרנ"ת ז"ל: "און אז נישט, פאטשט מען!" (ואם לא - סוטרס) (פדיע שאמר לו רבנו ז"ל אין אפאל גיט מען א פאטשט [פעם אחת נותנים סטירה]). האיש נבהל מאד מדבריו הקשים האלה, וקם מהשלחן והחל לנאם מפחד ובהלה, והקיה מהומוה בשלחן, בעל הבית שלא נעם לו זאת אמר למוהרנ"ת: "רבי נתנו! וואס מאכט איהר עפיס א גערידער אין א רעש?" (מה אפם עושים פה רעש?) ויען מוהרנ"ת ויאמר לו: "היינט איז אזוי, אז בקול רעש גדול..." (היום זה כה, אז בקול רעש גדול קלומר לעניד אז הקיה רעש גדול האמתי בענין רבנו ז"ל). וכשנסתלק האיש מהחצף מהשלחן, נשקט הרעש והמשיך מוהרנ"ת באין מפריע באמירת תורתו ושיחתו בהתעוררות ודיקאות כדרך בקדש (שמעתי מר' יצחק מאיר קורמן וקצת מר' לוי יצחק חיים ז"ל).

פעם אחת שוחח מוהרנ"ת באריכות עם אנשיי בענין ירידת הדורות בעקבתא דמשיחא וחלישותם בעבודת השם, עד כדי כך שיעל כל כך של התעוררות צריכים לתת מיד קערה מלאה התחזקות, שלא יפלו חס ושלום מההתעוררות. (שמעתי מר' אלהו חיים, וגם מכ" אנשיי שלומנו, ואחר כך גם מר' לוי יצחק ז"ל) א"ה ויש לצרף לזה מאמר מוהרנ"ת שהתעוררות מהתחזקות מחזיק יותר וכי.

פעם אחת אמר מוהרנ"ת: "צוויי רעביס האב איר גיהאט אין מיין לעבן, אין רבי וואס האט מיר אויסגעלערנט א"ב (אלף-בית), און דער הייליגער רבי וואס האט מיר אויסגעלערנט וויא אזוי צי דינען דעם אויבערשטיין (שיני רבי'ס היי לי כתי, רבי אחד שלפניי אלף-בית, ורבנו הקדוש שלפניי איר לעבד את השם יתברך). (שמעתי זאת מרבי יאנקיל מלמד קלמנוביץ' ששמע זאת מקניי אנשיי שלומנו, והוסיפו לזה שגם אותנו למד רבנו ז"ל את הא"ב שלו, דהיינו שני התורות: א' - אצמרה. ב' - בצר הרחבת לי, שיהי שני היסודות העקריים בחיי האדם בגשמיות וגרוחניית לעבד את הבורש בשלום. וזאה בעלים לתורה (ק"ה) תקצ"ד) שפובת מוהרנ"ת בזה הלשון: "אבך נחקר אצלי שעקר החיית על די אצמרה לאלקי בעודי וכי בענין עבודת ה', ובענין עסקי העולם וטירת הפרנסה והיסורים רחמנא לצלו, על די בצר הרחבת לי".

הספר הנורא 'ליקוטי תפילות'

חובה על שאר חובות היהדות שמוטל עליו לעשות בכל יום, ההיפך הוא הנכון, ר' נתן רצה לסייע לנו לקיים את כל היהדות, הוא נתן לנו כלי גדול ועצום כזה, תפילות מופלאות על כל נושא ונושא, הכתובות באופן שכל מי שאומר אותם נדמה לו שתפילה זו נאמרה ונכתבה בשבילו במיוחד - ממש תפילות של רוח הקודש.

בפנימיות לבבו של כל אחד בוערת אש פנימית של רצון להתקרב לה, אלא שהאדם אינו מרגישו מחמת יאושו שכלל אינו יודע איך שייך להתקדם בעבודת ה', והאם שייך לצאת מהרגלים לא טובים. ומתוך מציאות החיים מתקרב האדם כל כך, עד שאינו מרגיש כבר שום רצונות מיוחדים להתקדם, וקשה לו להאמין בעצמו שיכול לזכות להתעלות ממקומו בו הוא מונח.

הן מי שנפל לאן שנפל, שמרגיש שנדבק בו הבוץ והלכלוך באופן שכלל אינו רואה שייכות לעבודת ה', והן מי שכן נמצא קצת בעבודת ה', שבמשך הזמן מאבד את השאיפות האמיתיות לזכות לעלות מדרגא לדרגא.

וכאן יש לנו מתנה נפלאה כל כך, שכל מי שהווכח בכח האדיר הנמצא בספר הקדוש הזה 'ליקוטי תפילות' - כי יש בספר הזה כח עצום לעורר את הרצונות של האדם לעבודת ה', ולהכניס בו התעוררות להיות קרוב יותר לה, מכל מקום בו הוא נמצא, הן בידידה והן בעלייה.

הספר הנורא ליקוטי תפילות הוא ספר שכולו תפילות תחונות ובקשות, ריזויים ופיוסים וידוים והתעוררות גדול לנפשו, שיעורר האדם את עצמו לזכור את אחריותו, וכיסופים וגעגועים גדולים ועצומים לה' יתברך, והשתוקקות נמרץ לעבודתו ולתורתו יתברך, כל תפילה כל תחינה כל בקשה המוכרח לכל איש ואיש אשר יודע את נגעי לבבו ומכאוביו, הכל כאשר לכל ימצא בתוך תפילות ובקשות הללו, אשרי שיאחז בהם' (מלשון שער הספר).

הספר הנורא הזה, העיד ר' נתן שיש כבר כמה וכמה שיושבים בגן עדן על ידי תפילות קדושות אלו.

מוהרנ"ת אמר, שעתידי האדם ליתן את הדין על כל יום שלא אמר ליקוטי תפילות, וכאשר שאלו אותו היאך אמר דבר זה, השיב שכאשר ישאלו את האדם למה היה רחוק מה', יאמר האדם שהיה לו יצר הרע ולא הצליח להתגבר, ואז יאמרו לו, וכי למה לא אמרת ליקוטי תפילות - אילו היית אומר ליקוטי תפילות היית יכול להתגבר.

מי שמתבונן בדיבור זה, אינו יכול שלא להתפעל ולהתרגש ולקבוע את עצמו למעשה בקביעות יום יומית בספר הקדוש 'ליקוטי תפילות'.

ר' נתן לא כתב עוד ספר כדי להוסיף לנו עוד

נצור לשונך הלכות לשון הרע

מי שמע לשון הרע בין באיסור בין בהיתר, אם היה יכול ללמד זכות על האדם שעליו דובר ולא עשה כן, ונתקבל לשון הרע בלבו לגנאי, עובר על איסור קבלת לשון הרע וגם על מצות עשה 'בצדק תשפוט עמיתך'.

אם האדם שמדברים עליו הוא ת"ח אסור לדונו לכך חובה אפילו אם נתברר לשומע שהסיפור אמת, כי צריך לשאול אותו מאיזה טעם עשה כן.

כדי שלא להכשל באיסור קבלת לשה"ר, יש להתחזק וללמד זכות במחשבתו על האדם, מתוך הנחה של חזקת כשרות שלא יתכן שאדם השומר תורה יעשה דבר נגד רצון השי"ת במזיד, לכן בוודאי לא עשה כן, או שהיה טועה בדיון, או במציאות.

עוד יש לחשוב שמי שמספר לשה"ר מדבר בדרך כלל מתוך קנאה או שנאה או שאר נגיעה אישית, ולכן הוא מעלים פרטי זכות.

אבל פשתביט בעין יפה, אזי גם פשתביט היטב בהרוע שפגרועים - תמצא בו איזה דבר טוב, ומכל שכן במי שאינו רוע כל כך - - -
דברי מוהרנ"ת ז"ל: "א. מוכבי אור, אנשי מוהר"ן ח"ב, יח

ברכת המזון

שיחות ומנהגים

הליכות

האבן גאון, ער האט א שיינע לוגיה - "למת יכול להיות גאון. יש לו לוגיה פיה". דהיינו שאף על פי שהוא מת, עדין יש לו הרהרי גאון וקבד :

מוהרנ"ת פירש את המשנה דרבי אלעזר הקפ"ר (אבות ד, כא) 'הקנאה והתאווה והפכוד מוציאין את האדם מן העולם'. 'הקנאה והתאווה נו! לא די דו ביסט א מקנאניק, דו ביסט א בעל תאוהניק, ויולסטו נאך פבד הויכט? דאס איז שוין מוציאין את האדם מהעולם' - 'הקנאה והתאווה, נו! אך לא די שאתה בעל קנאה, וישאתה בעל תאוה, הפין אתה אף גם בכבוד? זה פכר מוציאין את האדם מהעולם':

פעם פשפאוי גנות רבנו ז"ל לאוימאן פמדמה שפאוי אז על ימי ראש השנה, פאי לבבון פצת הסעודה גם נשות העיר הצדקניות והנכבדות ונשבו בחקר סמוך פנהגו, ושאלו נשות העיר הנ"ל את גנות רבנו: 'האבן שוין אייערע חסידים געבענטשט?' - "האם פכר פרכי חסידים שלכם פרכת המזון?" ענתה להם אחת מנבות רבנו: "ניין! ווארים דעם טאט'ס לייט אז זיי בענטשן הערט מען" - "לאו עדין לא פרכי פרכת המזון, משים נשפאנשיי של אבי מברכים שומעים אותם". ותוך אכן נשמע הרעש מקול אנשיי שלומנו בברכים פרכת המזון בלח ובהתעוררות. ונענינו הנשים אז לזו: "אה איצטער בענטשט מען!" - "אה! הנה קצת מברכים".

פעם אחת אמר מוהרנ"ת: "תעובת ה' כל גבה לב", ודחק תבת פל', הינו אפלו לשעוסק ועובד את ה' בתורה ותפילה: (שיח שרפי קודש)

- גאווה -

פשפבר רבנו מגנות מידת הגאון אמר: "א מת קען

מדוע חמק רבי אלחנן

לי ישיבת ברסלב, שהוקמה בבני ברק לפני למעלה משישים שנה, סבלה מקשיים תקציביים. ראש הישיבה רבי שמעון ברגשטיין עשה כל שהיה בידו להחזיק את הישיבה. באחד הימים ניסה את מזלו אצל גביר חסידי מיוצאי פולין ושידל אותו בחשיבות קיומה של הישיבה. הגביר הקשיב, הרהר, והגיע להחלטה: הוא אינו 'מבין' גדול בישיבות ברסלבאיות, אבל הוא 'מבין' בקדושתו של מרן ה'בית ישראל' מגור. אם יורה

יהי כבוד חברך חביב עליך.

רבי שמעון ברגשטיין עם רבי אלחנן

רבי שמעון ברגשטיין, יוזם המפגש, התלווה אליהם לראות כיצד ייפול דבר. בהגיעם אל מפתן חדר האדמו"ר נעלם לפתע רבי אלחנן. רבי שמעון החל לחפש אותו בקדחתנות, לשווא. בלית ברירה הורה רבי לוי יצחק לרבי שמעון להיכנס איתו לבד.

ה'בית ישראל' קידם את האורחים בחביבות, ונהג ברבי לוי יצחק כבוד גדול. הוא גם אמר בסיום הפגישה, כי יפעל אצל הגביר לטובת הישיבה. השניים יצאו שבעי רצון, ואכן התוצאות לא איחרו. כעבור פרק זמן נידב הגביר סכום כסף שהציל את גורל הישיבה.

ברבות הימים, כשפגש רבי שמעון ברגשטיין את מקורבו ואיש סודו של רבי אלחנן, רבי יצחק גלבך, סיפר לו את פרשת הפגישה והיעלמותו של רבי אלחנן. חייך רבי יצחק וסיפר לו את סיבת ההעלמות, כפי ששמע מרבי אלחנן עצמו.

"כשניצבתי ליד דלתו של ה'בית ישראל'", סיפר רבי אלחנן, "אמרתי בלבי, הלא 'פולישער איד' אני, יחסן עם שושלת יחסין לאדמו"ר פולין, וקיימת הכרות ביני לחסידות גור ולאדמו"ר עוד בימינו כאברך בוורשה. בעוד שאת רבי לוי יצחק, הרחוק מפולין ומרוחה, האדמו"ר מן הסתם אינו מכיר אישית. הייתי משוכנע שאם אצטרף לרבי לוי יצחק, יכבד אותי ה'בית ישראל' יותר מאת רבי לוי יצחק. עצם המחשבה על כך, שרבי לוי יצחק יקבל התייחסות פחותה ממני, זעזע אותי. אסור היה לדבר כזה יקרה! חמקתי מהמקום בחשאי, תוך בטחון, שאם רבי לוי יצחק יופיע לבדו כזקן חסידי ברסלב, הוא יקבל את המעמד הראוי ויפעל את הצריך..."

לרגל היא"צ של הרה"ח רבי אברהם אלחנן ב"ר דוד שלמה ספקטור זצ"ל - כב טבת תשמ"ה (מקור: 'גאון העונה')

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוה"ר ח"ב סי' י"ב - [ה]

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

כי דע, כי שרש כל הבריאה הוא הקב"ד. וכו' ויש גבול לכל קב"ד, שמוקדם בכל מאמר ומאמר משערה מאמרות בנ"ל, שלא יתפשט למקומות החיצונים בנ"ל:

אבל דע, כי אף על פי כן בודאי גם הם מקבלים חיות ממנו ויתברך, ואפילו מקומות המטנפים או בתי עבודה ורה צריכין גם כן לקבל חיות ממנו ויתברך. אך דע, כי הם מקבלים מבחינת מאמר סתום, שהוא בראשית מאמר סתום, שהוא כולל כל המאמרות, וכלם מקבלים חיות ממנו. והקב"ד של המאמר סתום הוא סתום ונעלם בתכלית ההסתרה, ומשם הם מקבלין חיות. כי מבחינת הקב"ד והמאמרות המתגלים אי אפשר להם לקבל חיות משם, בבחינת: 'וכבודי לא אהר לא בנ"ל, רק מהמאמר סתום, שהוא נסתר בתכלית ההסתרה, משם מקבלין חיות. ודבר זה אי אפשר להבין, ואסור להרהר בזה כלל:

ועל כן פשאים נופל, חס ושלום, לבחינת מקומות אלו, דהינו לבחינת מקומות המטנפים, ונופל לטפקות והרהורים ובלבולים גדולים, ואזי מתחיל להסתפל על עצמו, ורואה שרחוק מאד מקב"דו ויתברך, ושואל ומבקש איה מקום קב"דו, מאחר שרואה בעצמו שרחוק מקב"דו ויתברך, מאחר שנפל למקומות אלו, ורחמנא לעיל, וזה עקר תקונו ועליותו, בבחינת 'ירידה תכלית העליה', המובא בספרים. כי איה מקום קב"דו זה בחינת הקב"ד עליון של המאמר העליון, דהינו המאמר סתום בראשית בנ"ל, שמשם נמשך חיות למקומות האלו. נמצא כשמבקש ומחפש איה מקום קב"דו, בזה בעצמו הוא חוזר ועולה אל הקב"ד העליון, שהוא בחינת איה, שמוגדל הסתרתו והעלמו הוא מחיה מקומות הללו, ועכשו, על ידי שהוא נפל לשם, ואזי מבקש איה מקום קב"דו, ובה חוזר ומדבק עצמו לשם, ומחיה את נפילתו, ועולה בתכלית העליה:

איה מקום קב"דו

אחרי שהתחיל רבינו לבאר את יסוד עבודת האדם הפשוטה בעשרה מאמרות שבהם נברא העולם, שהם דרכי התגלות קב"דו ויתברך, שזה עיקר עבודת האדם לגלות קב"דו ויתברך בכל פעם בבחינת הכבוד המיוחד והשייך לאותו עניין שעוסק בו, אם בבחינת אהבה, אם בבחינת יראה, ושאר דרכי התגלות הכבוד [וכמו שנתבאר במאמר הקודם]. ממשך רבינו לבאר את דרך העבודה בעת שהאדם בחושך והסתרה ונדמה לו שהוא רחוק לגמרי לגמרי מכבוד השי"ת, באופן שאי אפשר למצוא בשום אופן את השי"ת ולגלות קב"דו ויתברך, ומגלה רבינו שאז עיקר עבודת האדם הוא להמשיך לחפש ולבקש ולהשתוקק מתוך אמונה שבודאי השי"ת כן נמצא כאן, כי הרי מלא כל הארץ קב"דו ולא ייתכן שיהיה מקום שאין שם גילוי קב"דו ה', ועל ידי הבקשה והחיפוש עצמו, עי"ז מתגלה קב"דו ה' מהמקום הגבוה ביותר שהוא בחינת המאמר סתום שהוא שורש כל המאמרות ושם מקבלים כל המאמרות.

אי אפשר להבין

ובאמת עניין זה אין שייך להבין כלל, וכפי שהדגיש רבינו בלשונו שאי אפשר להבין דבר זה ואסור להרהר בזה כלל, ועל פי זה מובן מה שהתחיל רבינו את המאמר בהדגשה ואזהרה נוראה כמה יכול האדם ליפול אם הולך אחר שכלו וחכמתו, כי באמת עניין זה רחוק הוא מאוד מאוד משכל האדם להבין שיש כזה עבודת ה', לחפש את ה' במקום החושך, ושזה עצמו ממשך גילוי קב"דו ויתברך באופן הגבוה ביותר, ולכן הקדים רבינו את האזהרה הנוראה כמה אדם יכול ליפול כשהולך אחר שכל וחכמתו. ובאמת מלבד מה שמצד עצמו הוא רחוק מהשכל, עוד יש על זה הסתרה עצומה ונוראה מהקליפות שמבלבלים מאוד את האדם ומסבבים אותו בקושיות ובלבולים, וכפי שמוכן מתוך המשך המאמר, כי כל חטא ופגם מכניס באדם בלבול, וכמבואר בדברי רבינו בספר המידות [אמונה אות

לחידוד

לעיבוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

"והשיחה הזאת מובן היטב לבקי בספריו הקדושים", על מה נאמר?

תשובה לחידה הקודמת: בהקדמה לאיזה ספר נכתב. "ונמה עצות נפלאות בעבודת ה' ובהלכות דרך ארץ יכולין ללמוד מדבריו?"

ליקוטי מוה"ר"ן תנינא.

הזוכה: מאיר פישביין, חצור

זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

עמוד 2

כב) שהשפע מכניס כפירה באדם, וזה עיקר הכפירה, מה שנדמה לאדם שאינו יכול לגלות כבוד ה' במקומו.

קליפת נגה

ולא רק חטאים ממש, אלא גם קליפת נגה מבבלת את האדם מאוד אם אינו מבררה, כי כל דבר גשמי כשאין האדם מברר בו את הטוב מהרע, הרי הוא נשאר מעורב טוב ורע בבחינת קליפת נגה, ואז קליפה זו מסבבת ומבלבלת אותו, ואינו נותנת לו להרגיש את אור האמונה וכבוד ה' שיש בכל דבר בבריאה, כי באמת כל הבריאה צועקת כבוד ה', אלא שיש קליפת נגה שמסתירה את גילוי אלקותו יתברך ונותנת הרגשה בלב האדם כאילו הכל "סתם", וככל שנמשך האדם אחר הבלבול הזה ואינו עוסק לברר את הטוב מהרע, כך מתגברת הקליפת נגה הזו להסתיר מהאדם את כבוד ה' שמתגלה בבריאה.

עיקר הארת איה נמשכת ע"י הצדיק

ולכן, מחמת שהאדם רחוק כל כך מהארה זו, עיקר הארת א"ה הזו היא ע"י הצדיק שממשיך מידת הרחמים מהמקום הגבוה הזה עצמו של בחינת איה, ועי"ז יכול האדם לקבל הארה זו בדעתו בדרך של אמונה עד שיתעורר להמשיך ולחפש עד שיתהפך הכל לטובה.

אבל אף על פי כן מוכרח לזה אתערוותא דלתתא מצד האדם, ועיקר האתערוותא דלתתא הוא זה עצמו שאינו נמשך אחר שכלו וחכמתו, אלא מאמין למה שמגלים הצדיקים שע"י שממשיך לחפש את השי"ת גם במקומו החשוך והמלא הסתרה, ע"י בעצמו הוא מגלה את כבוד ה' ומבטל את יניקת הקליפות, אף על פי שזה רחוק מאוד מאוד משכל האדם, וע"י האמונה בזה בתמימות זוכה האדם לקבל הארה ממידת הרחמים הזאת עד שבאמת יכול לקבל מזה התחזקות עצומה וחיות נפלאה, עד שיהיה לו כח להמשיך ולחפש ולבקש ולהשתוקק בלי שום ייאוש.

כי הדבר שמבלבל ביותר את האדם הוא ההרגשות החיצוניות שלו, ש"מרגיש" חושך, ו"מרגיש" שלא הולך לו ואינו מצליח, ו"מרגיש" מבלבל, ובאמת כל ההרגשות האלו הם טעויות גדולות ונוראות, כי כל קושי וכל בלבול יש בו תכלית והכל הוא לצורך תיקון, אם ימשיך האדם בתמימות לעשות מה שצריך ולגלות כבודו יתברך, אבל עיקר נפילת האדם הוא מחמת שכך נמשך אחר ההרגשות האלו, שכל זה הוא הליכה אחר שכלו וחכמתו, והאדם אינו תופס כמה נזק נעשה לו מחמת זה שהולך אחרי השכל החיצוני הזה, ובדרך כלל אינו תופס ששייך בכלל לחשוב אחרת ולהסתכל אחרת על כל מה שקורה אתו, ולכן צריך שימשיך רחמים עצומים ונוראים ממידת הרחמים העליונה שנמשכת מהמקום הנורא והעליון הזה של בחינת א"ה שהוא שורש כל הבריאה, ועי"ז יוכל אדם לקבל את הארת הדעת הנוראה הזו, להבין שיש כאן עניין אחר לגמרי בכל החושך והבלבול שעובר עליו, אבל אף על פי כן אי אפשר להבין דבר זה בשכל האנושי כי הוא למעלה מכל שכל ודעת, ולכן מוכרח האדם לבטל את שכלו ודעתו החיצונית, ולהבין שאין לו ללכת בשום אופן אחר כל ההרגשות האלו, אלא אך ורק לקבל באמונה ובתמימות את מה שמגלים הצדיקים, ולחפש בכל רגע ורגע את השי"ת במקומו ואיך אפשר לגלות את כבוד ה' במקומו, ואז יוכל להבין ולהאמין שגם כשנדמה לו שהוא רחוק כ"כ מהשי"ת באופן שאין לו שום דרך לגלות את כבוד ה' במקומו ומצבו, אף על פי כן אם ימשיך לחפש ולבקש ולהשתוקק, בזה עצמו יהפוך את ההסתרה לגילוי, וימשיך התגלות כבוד ה' מהמקום העליון הזה של בחינת א"ה.

האדם לעלות דרגה אולי יזימו לו איה מקום מנוף כדי שיוכל לדבוק באור הכתר, המאמר הסתם 'בראשית' כדי להתעלות ולכות לאור חדש בעבודת השי"ת.

דואי שאסור לאדם להביא את עצמו לשם, אך כבר רבינו אומר בכמה מקומות שקודם העליה יש ירידה וצריך לעבור אותה ובכך לכות לאור באור החיים [תורה כ"ב ו"ה בח"א, מ"ה ח"ב ועוד], לכן שוחים לאדם נפילה.

השאלה היא למה צריך נפילה? ננסה להיכנס לעמקם של דברים, רבינו אומר שיש את המאמר הסתם שהוא 'בראשית' הפירוש סתום, זה שהוא לא מלוכב בכבוד, כלומר הוא לא מגלה בריאה מיוחדת הוא לא צווי של השי"ת לברוא ענין מסוים, הוא פשוט בתכלית הוא אומר שהקב"ה קדמון לכל הבריאה והוא ראשית כל הבריאה.

שאר המאמרות הם גילוי כבודו של השי"ת, אך שהוא אומר שיבראו את הבראים והדיבור הזה ברא באמת את כל הבריאה ומחיה אותה לנצח.

במילים אחרות, המאמר הסתם הוא פשוט ולא מלוכב, לעומת תשעת המאמרות שהם מלוכבים, היינו שרצון השי"ת מלוכב בבריאה שאותה הוא בורא.

בעבודת האדם ג'כ יש לו תורה שמגלה איך לעבוד את הקב"ה ע"י הלבושים, כל השולחן ערוך מדבר איך צריך להתקרב להשי"ת ולדבוק בו ע"י שהאדם עושה את רצון השם המלוכב בגשמיים.

בכך האדם מחבק את המלך המלוכב בגשמיים העולם, כי השי"ת מלוכב בתוך הגשמיים של המצוות וכשהיודי עושה

לכבוד עלה לתורפה שלום וברכה. בפרשות אלו בני ישראל יורדים למצרים לגלות איזמה של מאתיים ועשר שנים, בתקופה כזאת ארכה כמובן שקשה לזכור את הפרט האבות שעם ישראל הם הצאצאים שלהם, ובני ישראל נופלים לעבודה זרה ושכחה עמוקה מאור האבות. צריך להבין למה כל זה?, כתוב בכל הספרים שבמצרים תקנו את חטאי אדם הראשון והעלו ניצוצות שהיו במצרים, האם כך נראה תיקון? לכאורה הם הרי קלקלו יותר? לכל אחד בחיים גם יש את השאלה הזו, לכן יש מקומות שאליהם הוא נשלח לתקן, ולפעמים זה נעשה ע"י התמודדות עם נפילות ויצרים רעים, והדבר האחרון שנראה לאדם זה שהוא מתקן.

ניגש לדברים מעוד זווית, בפרשה הנזכרת מתחילה הגלות ע"י פתירת יעקב יוסף ושאר השבטים, זה מה שגורם שקם מלך חדש שלא יודע את יוסף ואז מתחילה הגלות.

השם של הפרשה הוא 'ויחי', הריפך הגמור של הפשטות שמתוארת בפרשה. אפשר להבין מרחוק שהתורה באה לרמוז לנו שדייקא מה שנראה לנו כמנוח וקלוקל, אולי שם יכול לצמוח התיקון וחיים יותר פנימיים שמובלים את עם ישראל להיות עם, ולקבל תורה.

אבל למה, ואיך זה קשור אלי בחיים האישיים? בתורה י"ב רבינו מגלה שדייקא ע"י הנפילה במקומות המנופטים יכול האדם לעלות בתכלית העליה ולדבוק במאמר הסתם 'בראשית' שהוא שורש חיות כל הבריאה. ממילא מובן גם, שיכול להיות שאם צריך

טעם גן עדן

ליקוטי מוהר"ן למעשה | לקר"ת סי' י"ב ג

בשבתך בביתך ובלכתך בדרך

[א] ו'בהיכלו כולו אומר כבוד': כשאדם מתעורר לעבודת ה' בתמימות ופשיטות הוא כמו מי שננסה להיכל המלך, ואזי מתחיל להתנוצץ בליבו האמת שכל הבריאה כולו אומר וזועק כבוד אלוקים, כי מלא כל הארץ כבודו, ואם כן איך שייך לחשוב שבמקום זה ובנסיון זה נעלם אלקותו, אלא שבוודאי שיש כאן כבודו ית', ואזי הולך ומחפש בדרכי התורה איך אפשר לגלות כבודו ית', והוא ו'בהיכלו כולו אומר כבוד'.

[ב] אך עם כל זה הולך רביז"ל ומגלה שאם אמנם עיקר עבודת ה' הוא לגלות כבוד ה' בכל מקום, אך למעשה אין זה השלימות עדיין, כי כשיצא לחוץ מהתורה ותפילה וכשנחשך ממנו אור כבוד ה', אזי תיכף ננסה בדעתו קושיות ובלבולים וספיקות והרגשים זרים שמטעים אותו לגמרי, ואזי עיקר עצתו לעובדא ולמעשה הוא עצת איה'.

[ג] כי יש ב' עבודות, יש העבודה של 'בשבתך בביתך' שיכול להאיר ולגלות כבוד ה' בפרטיות באור נורא של התלהבות בדחילו ורחימו כו', אך למעשה בחיי היום יום שם עיקר העבודה הוא

בדרך של 'איה' שקופץ ומדגל על הכל ומתבטל לידיעת האמת שבוודאי ה' כאן ובוודאי שאני טועה שאינו מרגיש זאת ומזה מתעורר לחפש איה כבוד ה', שהרי בוודאי יש.

וזהו הגילוי החזק ביותר שיכול להחזיק את האדם בכל המקומות החשוכים ביותר, ועיין באריכות מתק לשון מוהר"ן בהל' גביית חוב מיתומים ג' בענין שני העבודות שיש לאדם, אחד 'בשבתך בביתך' - מלא כל הארץ כבודו, ואחד 'בלכתך בדרך' - איה מקום כבודו.

[ד] וזהו מה שמבואר בכתבים שמתחילת השבת עד מוסף בעת אמירת כתר עולה הנוגה מעולם לעולם כסדר, נה"מ לחג"ת, וחג"ת לחב"ד וכו', עד שבאמירת כתר בעת אמירת 'איה מקום כבודו' נעשה דילוג שלא כסדר כלל, וזהו האור הנשגב ביותר של השב"ק אשר מיני' מתברכין כל שיתא יומין, וממש כדוגמת זה מציייר רבינו בתורה זו את כלל העבודת ה', שמתחילה מגלה הדרך של גילוי כבוד ה' ב'ט' מאמרים עד שמדגל ועולה למאמר סתום לגלות אור האיה, ודו"ק.

איך לחיות

לא שאומרים לו שיהיה יום המיתה, וזהו... כי מה יעשה עם זה?! ולכן אומרים לו מוקדם: תלמד תורה - תתחיל לרכוש לעצמך נכס ורכוש נצח! אדם לא מבין שכל פסוק, כל פרק משניות, כל דף גמרא, זה רכוש נצח! זה יהיה חלקו לעד ולנצח נצחים!

רוב בני אדם לא יודעים איך להעריך את זה - זה המזון של הנשמה שלך! ולא רק שענתה השבעת את הנפש שלך מרעבונה, אלא זה יהיה חלקך לנצח! הפסוק הזה שקראת, המשנה הזאת שלמדת, דף הגמרא שלמדת והבנת או שגורסת, זה שלך!

רבינו לימד אותנו שבכל אופן שאדם ניגש אל התורה - זה שלו! רבינו אומר (ספר המידות לימוד ז') 'כל ידיעה במשפטי התורה, הן במצוות שבין אדם לחברו הן מצוות שבין אדם לקונו, הידיעה הזאת בעצמה היא הצלחת הנפש' - כל דבר שאדם לומד, וקיבל איזו ידיעה חדשה, כי בכל פעם מעיין באיזה משהו, לומד איזו הלכה, שומע איזה שיעור, שומע איזו הבנה חדשה, זו הצלחת הנפש! זה דבר נצח! זה נחרט בנפש האדם ויישאר אתו לנצח!

נמצא אפוא, שבזה אתה נותן לבן אדם 'צידה לדרך', כי מיום לידתו ועד יום הסתלקותו נמצא האדם ב'דרך', ובכל יום הוא מתקרב אל התכלית, שזהו הכתוב בפרשת השבוע: 'ויקרבו ימי ישראל למוות', 'ימי' דיקא, היינו הימים, ולא כתיב 'יעקב אבינו' התקרב למיתה, כי על זה אמרו חז"ל 'יעקב אבינו לא מת, כי צדיקים - שזה כל אחד, כפי קדושת הצדיק שיש בתוכו - לא מתים! אדם יש לו נשמה, שהיא חיה וקיימת לנצח! הגוף, מצד הגשמיות והחומר, יש לו זמן מוגבל, אבל הנשמה, כפי שמשביעים אותה, בונים אותה ומשלימים אותה, זה לא מת! זה חי לנצח!

ויחי יעקב בארץ מצרים

בשבת שלפני הסתלקותו אמר מוהרנ"ת 'אמנם זה ביזיון לדבר מזה, וכל בעלי דרשה מדברין מזה אבל האמת היא שמוכרחים לדבר מזה, שהאדם יצטרך להגיע לסופו, ליומו האחרון, וישכב עם הרגליים אל הדלת, ואז הוא יראה איך עברו עליו החיים...'

אדם לא רוצה לשמוע משפטים כאלו באמרו 'אני רוצה לחיות'... אבל באמת רבינו מלמד אותנו 'איך לחיות, איך מסדרים את החיים, איך להצליח בחיים! כי באמת עוברים בחיים כל מיני מצבים על האדם, ועיקר הלימוד הוא: 'התחזקות', איך להתחזק בכל מה שעובר עליו, לא להתבלבל משום דבר שבעולם! לא לקבל חלישות הדעת 'אני כבר אבוד' רח"ל, אלא להתחזק ולדעת מהתכלית - לאן הוא צריך להגיע, שזה יהיה ברור לו!

וזה שפתח מוהרנ"ת שכן אומרים כל הדרשנים, כי הנה, את זה כל בעלי דרשה אומרים: 'צריך לחשוב על התכלית', אבל להגיד לבן אדם כזה משפט בלי לגלות לו התחזקות, מה פעל?!...

וביתר הרחבה מסביר זאת על פי מאמר הגמרא (ברכות ה.) 'לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע, אם נצחו מוטב ואם לאו יעסוק בתורה, אם נצחו מוטב ואם לאו יקרא קריאת שמע, אם נצחו מוטב ואם לאו יזכור לו יום המיתה'. וכאן הבן שואל אם העצה הכי טובה וחזקה היא 'יזכור לו יום המיתה', שהגמרא תאמר זאת מיד בהתחלה... ומדוע צריך להקדים לימוד התורה וקריאת שמע.

אך מבאר רבי נתן שאכן צריך להגיד לבן אדם משפט כזה של 'זכור לו יום המיתה' אבל יחד עם זה צריך לאמר לו 'איך לחיות', איך להכין את עצמו ליום האחרון.

עומק הפרשה

גאולה של נקודות כשוטות

השלמה.

ועל כן בתחילה תפס יעקב לשון האספו, ואחר שהסתלקה ממנו שכניה אמר לשון הקבצו, ההבדל בין שני הלשונות הוא ש'האספו' הוא מלשון אסיפת דברים שווים, ו'קבוצו' הוא ליקוט הניחים והרחוקים (ראה ספר הכתב והקבלה ומלבי"ם כאן, וראה עוד במלבי"ם יחזקאל לט, ז).

ובדרך עבודה למעשה מבאר זאת רבי נתן על גאולת הנפש, כי בפשטות דרך ישועת האדם היא שיאסוף את כל כוחות נפשו ויעבוד בהם את השי"ת, כך הוא מתקרב להשי"ת וגואל את נפשו, אבל למעשה השי"ת מנהיג את האדם ואת גאולתו בדרכים אחרות ופלאיות יותר, דרך שבה הוא מוריד אותו לכל מיני מקומות והרגשות שלא נראים כחלק מתהליך הגאולה, טרדות בבריאות, ובגידול בנים, דברים שנראים כמפרידים ומטרידים מתהליך הגאולה אבל דווקא בזה הוא מקרב ומשלים את גאולת השכינה הק' וגאולתו הכללית והפרטית.

(ע"פ ליקו"ה פו"ר ה, ד)

הָאֶסְפוּ וְאֶגְיְדָה לָכֶם אֶת אֲשֶׁר יִקְרָא אֶתְכֶם בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים:

ביקש יעקב לגלות לבניו קץ הימין ונסתלקה ממנו שכניה (פסחים נו).

בזוהר (ויחי רלד): כתב שגם לאחר הסתלקות השכינה לא ביטל יעקב את מחשבתו אלא גילה את הקץ בדרך נסתרת יותר, את עומק הענין מבאר רבי נתן בדרך עבודה והתחזקות, שבדבריו רמז יעקב שני דרכים של גאולה, את הדרך הראשונה סלל יעקב אבינו בראותו כי מטתו שלמה אז אמר שיאספו בניו יחד, כל שבטי ישראל יתכנסו יחד ויעבדו את השי"ת באהבה ויראה לפי רום מדרגתם וכן ישיבו את השראת השכינה בישראל.

כשבא יעקב אבינו להמשיך דרך זו הסתלקה ממנו שכניה, ואז הבין שלא זו היא דרך הגאולה, אלא דרך אחרת עמוקה ופלאית יותר - דרך הקיבוץ. ללקט ולקבץ את נדחי ישראל, גם את אותם שנדחו נפלו והתרחקו, את אותם חלקי קדושה שהתרחקו מאד, כשיאספו את כולם יחד יוכל להביא את הגאולה

סבלנות בהשפעת השיחות לטובה

עיקר בניית פנימיות הנפש בחינוך הוא על ידי ריבוי שיחות של רוח וערכים. אלא שצריך הרבה מאוד סבלנות, כי לא תמיד רואים שינוי תיכף ומיד. וכפי שרביז"ל (ליקו"מ סי' כ') ועוד הרבה בליקוטי הלכות) אמר שצריך להזהר מאוד מאוד מדחיית השעה לרצות לפעול תיכף ומיד. וגם הצדיקים בעצמם יש להם הנסיון הזה בכח השפעתם עלינו, שהם רוצים להחזיר את כל העולם בתשובה תיכף ומיד.

ולשם כך צריך הרבה מאוד אמונה בנערים ואמונה בעצמנו. אמונה בנערים, שיש להם את הכח להשתנות, גם להם יש ניצוץ יהודי חי ובוהר, ובוודאי שיש להם רצונות חבויים, וצריכים להעיר אותם. וכן אמונה בעצמנו שלכל יהודי יש לו בוודאי הכח להחזיר יראת שמיים בחבירו.

כדאי מאוד לשים לב למעשה שכתב מוהרנ"ת על עצמו (ימי מוהרנ"ת פ"ב - פ"ג), בו ניתן לראות בו כמה לימודים בענין כח ההשפעה על בני הנעורים, הן מצד החלישות הדעת שיש בהשפעה, והן מצד הסבלנות שצריך, והחזוק באמונה בעצמו:

"והנה השם יתברך יודע קטנותי ושפלותי שהייתי בעיני, ולא עלה על דעתי שיהיה לי כח לקרב אנשים לעבודתו יתברך, אך בכל עת שדברתי מרביז"ל ומתורתיו ושיחותיו הקדושות נתעוררתי וכו' וכו', ועל ידי זה התחזקתי בכל פעם, ואחר כך חזר ונחלש דעתי כל כך, עד שכמעט שכחתי בכל ההתחזקות. ואחר כך כשעזרני השי"ת בפרט בעת שדברתי עם אנשים מאמיתתו ז"ל חזרתי ונזכרתי, וכן היה כמה פעמים.

והנה כבר ידוע לנו שאחרי כל ריבוי הדיבורים שמדברים עם אנשים מהתכלית ומעוררים אותם לשוב להשם יתברך, עם כל זה לפעול איזה פעולה אצלם אפילו כחוט השערה זה קשה מאד מאד, כי לבעל בחירה קשה מאד לעזור (כמבואר בחיי מוהר"ן קצז), אבל אעפ"כ אנו מחוייבים כל אחד לדבר עם חברו ביראת שמים, והטוב בעיניו יעשה, השומע ישמע והחדל יחדל.

והנה בכל השנה הזאת מכל ריבוי הדיבורים קדושים ונוראים שדברתי עם בני הנעורים, בתחילה לא ראיתי פעולה ברוב השנה, אך באמצע הקיץ נתעורר אחד שהיה רוב דברי בשנה הזאת עמו ביותר, והייתי מוכיח אותו הרבה מאד על התמדת הלמוד וכו', אבל יצר לב האדם רע מנעוריו והיה קשה להרגילו בהתמדה, אבל סיפרתי לו עצם נוראות גדולת רביז"ל את כל אשר עשה לנפשי, ואיך הכניס אותי להתמיד בלימוד בכמה דרכים נפלאים, ואעפ"כ לא פעלתי אצלו כל ימות החורף כי אם מעט שהתחיל ללמוד יותר מבתחילה, אבל לא כרצוני כראוי באמת, אבל מריבוי אמיתת הדיבורים חמים כחלי אש שספרתי לו מרביז"ל הבעירו בו, עד שבאמצע הקיץ נתעורר לבו והתחיל להתמיד בלימודו בהתמדה גדולה ונפלאה והיה מתמיד גדול שש שנים רצופים וגמר בהם כל הארבעה פוסקים הגדולים ובתוך כך נשתנה לטובה גם בשאר דברים.

◆ **הופיע!** קונטרס דעת תורה והשקפה בזמן מלחמה בארה"ק (אידיש) מאת החסיד רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א, המאיר את דעת רבינו הק' בין הזהירות מדעות כוזבות, לזהירות מקטרוג על עם ישראל. להשגה פנו למערכת בפרטים המופיעים מטה.

◆ **בקרוב במהדורה חדשה:** הספר הנפלא 'פליאות חכמה' העוסק באופן חד ונהיר בסוגיות הנוגעות למתקרב החדש לחסידות ברסלב, ענייני 'צדיק', 'התבודדות', ועוד רבים. ניתן לקחת חלק במהדורה זו, לתרומות ב'נדדים' פון: 037630585. שלוחה 2122. לפרטים ולבידורים, מכן 'אור העולם': 0556788517.

◆ **אומן:** בימים אלו, החלו הרשויות באוקראינה לשקול ברצינות את פתיחת שדה התעופה בקייב, בעיצומה של המלחמה שם. מטוסי נוסעים המריאו ריקים על מנת לבחון את השפעתם על מערכות הרדאר. במסגרת זו, בכיירי תחבורה אוקראיניים הגיעו לארץ על מנת לבחון מקורב תפעול שדה התעופה אזרחי בשעת מלחמה. יציין כי שדות התעופה האוקראיניים מוכנים לפתיחה מיידית במידה ויידרשו. לחסידי ברסלב, מדובר יהיה בבשורה של ממש, בשל העלויות הגבוהות כיום, ושעות ההמתנה הבלתי צפויות בגבולות היבשתיים.

◆ **קריאת הצלה:** עבור שמונת יתומי הרב מרדכי חלפון זצ"ל, מיקי חסידי ברסלב בעיר בית שמש יצ"ו, שנפטר בגיל 43 לאחר מחלה ממושכת. קרן 5425 בקופת העיר. **אח יקר!** הרם את תרומתך בעין יפה למען הדור הבא! ובע"ה יומשכו עליכם כל הברכות והישועות!

י"ל ע"י מכון עלה לתורה
בבל ענין או להצטרפות למנויים בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המקור: נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

"יששכר חמור נרם": שהצדיק - פחינת
'יששכר' - שמיאיר בכל הדרי מטה בכל
הנמוכים מאד לכל יתאשו עצמן מן
הרחמים פשום אפן עד אשר משיב
בכלם להשם יתברך אפלו אותן שהם
בפחינת חמור, פחינת פהמה טמאה,
פחינת זקמת ונשמיזת החמר, פי הוא
מיאיר בהם האמת עד שגם הם נגישין
מרפכה אל הקדשה ונשאים עליהם
על תודה:

ליקוטי הלכות, פסח ט, יג.

יהלום

פי אין שום דבור ולא שום
צעקה נאבדת אפלו צעקה
משאל תהתיזת אינה
נאבדת לעולם:

שם יב

שחבירו נעשה חבר טוב מאוד עם ילד שלישי, אזי הדבר מצער אותו, כי אם חבירו רק מדבר עם השלישי נחא, אך כאשר חבירו מסתובב ומתחבר באהבה אל השלישי, עד שעל חשבון זה נפגם הקשר ביניהם, אזי הדבר מצער אותו מאוד מאוד עד כדי פגיעה עמוקה בנפש, כידוע. כך גם השי"ת רוצה מאוד בהתקשרות המחשבה שלנו בו, שנאהב אותו ונחשוב ממנו, ונזמין את עצמנו להיות קרובים אליו, לא רק בעצם עשיית מצוות, אלא בעיקר במחשבה שבמח ובתשוקות והחמדות שבלב. השי"ת רוצה שנאכל ונשתה ונישן וכו', אך כאשר מתעורר בנו חמדה ותשוקה לדבר אחר שלוקח את המחשבה שבמח והלב, אזי יש צער גדול לשכינה, וענין זה פוגע מאוד בנאמנות שלנו איתו. כי העולם מלא בנסיגנות המעוררים בלב תשוקות וחמדות, ולכן השי"ת כרת עמנו ברית קודש לסימן ואות שתמיד נהיה מזומנים אחד לחבירו, הוא אלינו, ואנו אליו. נמצא ששמירת הברית משמעותו לשמור את הקשר הזה להיות מזומן תמיד אליו ולא להסיח דעת לתשוקות אחרות.

לקראת ימי השוב"ם ימים המסוגלים להתקדש ביתר שאת בעניני קדושת הברית, איך זוכים להתחזק בעניני הקדושה?

א[ל הוסיף קדושה הוא בעיקר להתחזק בפנימיות הרעיון של הקדושה. המשמעות של המושג 'קדושה' הוא מלשון 'קידושין' של איש ואשה. שעניינו, שהאישה נאסרת על כל העולם ואסורה להינשא לאיש אחר, ה'קידושין' לא 'סתם' אסרת אותה על כל העולם, אלא בעיקר מחמת שהיא מתייחדת ומזומנת לבעלה, ורק משום כך היא נאסרת על כל העולם. כלומר הדגש ב'קידושין' הוא ה'עשה טוב' שמזמנת עצמה לבעלה, יותר מה'סור מרע' שהיא אסורה על כל העולם. ובאותו ענין הוא ענין ה'קדושה והצניעות'. השי"ת רוצה שנהיה קשורים בו, ורק מחמת כן הוא חפץ שנהיה מזומנים ומיוחדים רק אליו, בלי להניח למח והלב להתעסק בענינים שלוקחים את הלב והחיבור מהשי"ת. כל ילד יכול להבין זאת, כי כל ילד רוצה חבר טוב וידיד קרוב לליבו המיוחד אליו ממש, אך כאשר הילד רואה

הלכה פסוקה מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א | מוצ' בעיר בית שמש יצ"ו

ברכה על דברים הנאכלים בסעודה

מזונות: (א) אם הם נאכלים עם המרק או שאר מאכלים, אין צריך לברך עליהם (וכנ"ל בכללי ההלכה א) (ב) אם אוכלים אותם בפני עצמם, אזי אין צריך לברך עליהם (שם) (ג) אבל מי שאוכל אותם בפני עצמם לתענוג בעלמא, הדין תלוי: שאם אכלו זאת מקודם גם עם המרק וכדומה, אין צריך לברך עליהם גם עתה. אבל מי שלא אכלם כלל מקודם, צריך לברך עליהם עתה (כנל"ד חלק, בין אכלם מקודם שאז נחשבים כ'באים בסעודה', ושוב לא נפקע מהם חשיבות זו אף כשאוכלם אחר בפני עצמם. ובין לא אכלם מקודם, שנחשבים כ'לא באו מחמת הסעודה'. ולא נאמר בזה בטלה דעתו אצל כל אדם).

האוכל בסעודה דבר שברכתו 'מזונות' תבשיל העשוי ממין דגן, כגון: דייסה, קוגל מקמח או מאטריות, כופתאות, פשטידה, אין צריך לברך עליהם ואפילו כשנאכלים בפני עצמם. כיון שאלו באים בדרך כלל על מנת להשביע, ואפילו אם נראה להאוכל שכונתו רק לתענוג בעלמא, מכל מקום כיון שאם היה שבע לגמרי מסתמא לא היה אוכלו כלל, לכן נחשב כ'דבר הבא להשביע' שנפטר בברכת המוציא.

מיני מאפה משביעים, כגון: בורקס ממולא בתפ"א או גבינה או ממולא בבשר וכדומה, אפילו אם נאכלים בפני עצמם, אין צריך לברך עליהם, וכטעם האמור מקודם.

א. האוכל עוגה מאיזה מין שהיא, אם עדיין לא שבעים לגמרי, אין לברך עליה (שו"ע קסח ח' ומשנ"ב מ"א).
ב. אבל אם שבעים לגמרי ואוכלים רק לתענוג בעלמא, הדין תלוי באיזה סוג עוגה:
(א) עוגה העשויה מבצק רגיל שיש בתוכו הרבה סוכר או קקאו וכיוצא בזה, המורגשים מאוד. וכן 'עוגות טורט' 'עוגיות מתוקות' למיניהם, אין לברך עליה (וכנ"ל ש' שיתכן שנחשב כ'לחם', וע"כ ברכת המוציא פוסרתם. ולגבי 'טורט', הוא לפמ"ש בב"ה"ל קסח ח' ד"ה טעונים, לגבי 'לעקאך', שהוא הטורט האמור).
(ב) מאפה דק ויבש, כמו: מציות, קרקר, בייגאלאך, ביסקויט, אין לברך עליו (כנ"ל).
(ג) מאפה העשוי מבצק רגיל, אך ממולא בהרבה סוכר או קקאו

בלינצ'עס/חביתיות: (א) אם ממולאים בבשר, תפ"א, ירקות, אלו באים 'להשביע', וכאמור שאין צריך לברך על זה אפילו כשנאכל בלי הלחם (ב) בלינצ'ע עם מילוי גבינה או שאר מיני מתיקה, אם אוכלים 'באמצע הסעודה', בדרך כלל הוא בא ללפת או להשביע, ועל כן אין צריך לברך עליהם (ג) אבל אם אוכלים אותה 'בסוף הסעודה', בדרך כלל אוכלים אותה לתענוג בעלמא, וצריך לברך עליה בורא מיני מזונות. ומי שספק אצלו לשם מה אוכלם, יש לכונן בברכת המוציא לפיטום. (כנל"ד כי נחשבת כ'אין לה תואר לחם' שברכתה מזונות לכל הדעות. בשונה מפת כיסוף. ולעצם ברכת הבלינצ'ע. פשוט שאפילו ממולא עם הרבה גבינה שצ"ל מזונות. וכ"פ בשב"ה"ל ח"ז כו ו'בח"ו כד).

שקדי מרק, קרוטונים שברכתם